

pantalono.

Onklo Verno muĝis. Tirante onklinon Petunjo kaj Dadli en la alian ĉambron, li ĵetis ankoraŭ unu teruritan rigardon al Hagrid kaj frapfermis la pordon post si.

Hagrid rigardis sian ombrelon kaj karesis al si la barbon. “Dev’s ne ekkoleri,” li bedaŭreme diris, “sed cetere ĝi ne bone funkci’as. Intenc’as fari lin porko, sed mi s’pozes, ke li ĉiuokaze tiel simil’as porkon, ke rest’as malmulto farebla.”

Li flankenrigardis al Hari elsub siaj hirtaj brovoj.

“Mi estus danka se v’ ne menciis ti’n al iu ajn ĉe Porkalo,” li diris. “Mi – nu – se paroli precize, m’ ne rajtes sorĉi. Oni permes’as, ke mi faru jomete por sekvi vin kaj havigi al vi viajn leterojn kaj ti’l plu – unu el la kioloj, ke mi avid’as akcepti la taskon –“

“Kial vi ne rajtas fari magion?” demandis Hari.

“Nu – m’ mem stud’as ĉe Porkalo, sed – nu – verdire, oni eksig’as min. En mi’ tria jaro. Ili eĉ romp’as mi’n sorĉvergon. Sed Zomburd’ permes’as, ke mi restu tie ki’l bienist’. Granda ’omo, Zomburd’.”

“Kial oni eksigis vin?”

“Jam malfruiĝes, kaj multon ni devos fari, morgaŭ,” laŭte diris Hagrid. “Devos iri en la urbon, aĉeti viajn librojn, kaj s’mile.”

Li demetis sian dikan mantelon kaj ĵetis ĝin al Hari.

“Vi povas ekdormi sub ti’,” li diris. “Ne atentu, se ĝi jom moviĝes. Mi s’pozeble ankoraŭ hav’as kelkajn glirojn en unu poŝo.”